

Petra Martišková
Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

DOROTKA NA TÁBOŘE

Láhada zvraceného poháru

bambóok®

bambôk®

Petra Martišková
Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

DOROTKA NA TÁBOŘE

Láhada zvráteného poháru

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Petra Martišková

Dorotka na táboře

Záhada ztraceného poháru

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7287. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2019

Vytiskla tiskárna TNM print, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2019

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá

ISBN 978-80-271-2943-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-2942-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2440-4 (print)

Obsah

Ta nová	7
Piráti a Amazonky	16
Táborová vlajka	22
Bobřík mlčení	25
Návštěvní den	30
Pro strach uděláno	34
Sportovní klání	40
Zloděj	43
Záhada ztraceného poháru	47
Past na zloděje	50
Za rok zase ahoj!	54

Ta nová

„Uhni, prcku,“ ozvalo se za mnou z výšky. A aby toho nebylo málo, ještě do mě někdo strčil tak, že jsem se rozplácla na dřevěné podlaze jak dlouhá, tak široká. Brýle na nose se mi svezly dolů a já jen stěží zadržovala slzy.

„Darino! Jak se to chováš?! Okamžitě se Dorotce omluv!“ Od dveří ke mně přispěchala paní, která mi připomínala babičku. Měla jako ona milý úsměv a drdůlek z bílých vlasů. Jen nenosila květovanou zástěru, ale maskáčové kalhoty a tričko.

„Promiň,“ ušklíbla se na mě ta holka.

Byla docela hezká. Teda nebýt náušnic v nose i v puse. Takhle vypadala trochu strašidelně. Měla dlouhé tmavé vlasy. Některé pramínky v nich byly modré, a pár dokonce růžových. Líbilo se mi to. Vedle ní moje dlouhé hnědé vlasy spletené do dvou copů vypadaly nudně. Možná bychom mohly být kamarádky. Byla starší než já určitě. A taky tady byla nová.

Usmála jsem se na ni. Můžeme si přece pomáhat. Jenže Darina na to měla jiný názor. Podle všeho byla pěkné kvítko. Než se totiž paní s drdůlkem, která se nám představila jako vedoucí tábora, prohrabala hromadami papírů, klidně na mě vyplázla jazyk. Dělal opičky a všelijak se pitvořila. Zašklebila jsem se na ni taky.

„Dorotko!“ okřikla mě paní vedoucí. No jasně že musela vidět zrovna mě! Sklonila jsem provinile hlavu. Nemám ráda, když se na mě někdo zlobí.

Darina si z toho ale vůbec hlavu nedělala. Hýkla smíchy a měla z toho ukrutnou radost. Brr. S touhle holkou že bych měla kamarádit? Ani náhodou! Ale jak to tady sama zvládnu? Bez rodičů? Bez kamarádek? Bez Radky a Lucky?

Letní dětský tábor Radost – hlásala cedule u brány, kterou jsem prošla teprve před chvílí, a přitom mi to připadalo jako celá věčnost. Tady asi někomu přeskočilo. Copak někdo může mít radost z toho, že ho rodiče na nekonečný tři týdnů uklidí na tábor?

„Nikam nepojedu,“ vztekala jsem se, když mi naši s nadšením oznámili, že se uvolnilo jedno místo na táboře, který pořádá jejich firma. Jenže rodiče měli jiný názor. Nejdřív se mě snažili přesvědčovat, jak si to na táboře krásně užiju. Pak přišla hromada historek z jejich dětství. V jejich podání to vypadalo, že na táboře se nad vším klene duha a občas se tam proběhne jednorožec. Ale na mě si nepřišli. Vztekala jsem se dál. Jenže mi to bylo houby platný.

Takže teď, teprve dva dny po začátku prázdnin, stojím v kanceláři vedoucí tábora a snažím se zadržet slzy a poslouchám uvítací slíby.

„Tak, děvčátka, vítám vás na našem táboře, vím, že jste obě dvě na táboře poprvé a je to pro vás nové, ale uvidíte, že se vám tady bude líbit.“

„Tss, to určitě,“ zamumlala Darina potichu, aby ji nebylo slyšet. Měla štěstí. Vedoucí něco lovila v papírech a pak ukázala prstem vedle mě.

„Darinko, ty budeš ve druhém oddílu a ty, Dorotko, ve třetím. A tady na táboře jsme všichni kamarádi, takže mi můžete říkat Květo.“

Do kanceláře vedoucí vběhl rozesmátý kluk a za ním holka se zrzavými copy.

„To je Mirka a Pavel. Darino, ty půjdeš s Mirkou a ty, Dorotko, s Pavlem. Ukážou vám vaše chatky, vybalte si, porozhlédněte se po táboře a společně se uvidíme u večere.“

Pavel mi podal na přivítanou ruku a povzbudivě se na mě usmál. Nikdy jsem neměla staršího bráchu, ale kdyby ano, klidně by mohl vypadat jako on. Měl rozčuchané hnědé vlasy a na bradě mu rašily vousy. Galantně mi vzal kufr i batoh a dal mi přednost ve dveřích.

„Bojíš se?“ zeptal se.

Jen jsem přikývla.

„Nemusíš, letos je tu dobrá parta, skoro všichni se už znají z loňska, ale pár nových vás tu je taky,“ slíbil mi a já mu uvěřila.

Každý oddíl měl dvě chatky. V jedné spaly holky a ve druhé kluci. Teď ale byli všichni vyvalení venku na lavičkách a zvědavě si mě prohlíželi.

„Tak, bando, tohle je poslední členka našeho oddílu, Dorotka,“ představil mě Pavel a pokračoval: „Na táboře je úplně poprvé, tak doufám, že ji vezmete mezi sebe a všechno jí tu ukážete.“

Každý si se mnou hned horlivě potřásl rukou a já se snažila zapamatovat alespoň pár jmen. Byla tam culíkatá Bára, Terka, co mě namísto potřesení ruky objala, Dominik s pihovatým nosem

a taky Jonáš. S rukama narvanýma v kapsách a s kšiltovkou frajersky otočenou kšiltem dozadu vypadal jako místní kápo. Místo pozdravu si jen přiložil ruce ke kšiltu a přezvýkl něco, co mělo nejspíš být ahoj. Ostatní jména mi splynula i s obličejí v jednu velkou rozmazanou šmouhu.

Pavel mi ukázal holčičí chatku a všechny zvědavce z ní vypakoval. Zůstala jsem na chvíli sama.

Chatka byla útulná. Holky přijely i na tábor vybavené. Stihly to tady už nazdobit. Nad jednou postelí byly obrázky s Barbie, nad druhou žluté postavičky Mimoňů i plakáty ze Soy Luny. Další postel okupovalo snad deset plyšáků a vedle měl někdo s sebou hromadu knížek. Moje postel stála úplně v rohu.

Nejraději bych se na ni schoulila do klubíčka a zůstala tak celé ty nekonečné tři týdny, co mě čekají. Jenže do pokoje vtrhly holky. Poznala jsem jen Terku, co mě objala, a ta druhá se myslím jmenovala Bára. Zbytek jmen jsem zapomněla. Holkám to bylo fuk. Vrhly se na mě a spustily jedna přes druhou.

„Ty seš fakt Dorotka? Divný jméno, ne?“ kroutila hlavou Bára. Než jsem stihla odpovědět, že je úplně normální, Terka mě předběhla s otázkou: „Proč jsi s námi nejela autobusem?“

Co jsem jí asi tak měla říct? Že jsem sem nechtěla jet vůbec? A už vůbec ne autobusem, protože se mi dělá ukrutně špatně a potupně zvracím po prvních kilometrech? Brr. Představila jsem si, jak na mě všichni v autobuse zírají a já vyhazuju snídani do trávy. Úplně jsem se oklepala.

„A kolik ti vůbec je?“ vyzvídala, myslím že Lucka.

„Osm,“ zmohla jsem se konečně na odpověď.

„Preck,“ odmávla mě otráveně a hned mi hrdě oznámila, že ona jde po prázdninách už do sedmičky.

Z palby zvědavých otázek mě zachránil Pavel. Přišel nám oznámit, že máme vytahat z batohů svačiny, co nám zbyly z domova, a přijít na oddílovou poradu k ohništi vedle chatek.

„Povím vám něco k pravidlům tábora a půjdeme se podívat po okolí. Ukážu vám nástěnku, jídelnu a vůbec všechno důležité.“ Ještě než zmizel v chatce u kluků, vesele na všechny mrkl.

„To je ale strašná nuda,“ zívla Bára a plácla sebou na postel.

Nuda? Teda já si nudu představovala úplně jinak. Třeba když jsme se pohádaly s Radkou a Luckou a já pak seděla doma na zadku a nevěděla jsem, do čeho píchnout. Chodila jsem od okna k oknu a hned zase od okna ke dveřím a od dveří k balkonu a snažila se vymyslet, co dělat. Mamka se mi vždycky smála, že chodím jako bludný Holanďan. Toho pána jsem neznala, ale zajímalo by mě, jestli se taky pohádal s kamarádama, než začal bloudit.

„Ty toho moc nenamluvíš, co?“ usmála se na mě mile Terka.

Pokrčila jsem rameny. Normálně jsem docela veselá holka, co ráda zpívá a tancuje. Pravda, někdy se taky dokážu pořádně vztekat, mamka se mi pak směje, že jsem horká hlava. Ale já si na ni

vždycky hned sáhnou a nikdy ji horkou nemám. S holkama taky rády chodíme do lesíka za vsí a vymýšlíme si příběhy nebo si jen tak povídáme o hloupostech. Jenže to jsou kamarádky. Tady vůbec nikoho neznám.

Do očí se mi zase nahrnuly slzy. Musela jsem rychle zavrtět hlavou, abych je zaplašila. Už jsem viděla, jak by se mi tu všichni smáli. Raději jsem hodila na postel batoh a pod ní zakopla kufr, aniž bych ho vybalila, a vyběhla jsem ven.

* * *

„Tak, mládeži, rád vás tu všechny vidím a vítám mezi námi i nové tváře,“ usmál se Pavel na mě a na kluka, který měl na nose veliké brýle a stydlivě klopil hlavu k zemi. Všichni ostatní se znali už z minulých táborů. Takže když nám ukazoval jídelnu, záchody a umývárny, ošetřovnu, kde prý nás do konce tábora nechce vidět, a potom i místo, kde budeme mít každý večer nástup, ostatní se vesele bavili, a kluci dokonce hráli na honěnou.

„Tady je nástěnka, kde najdete každý den jídelníček. Jů, dneska máme k večeři buchtičky s krémem, mňam,“ olizoval se Pavel a já se zašklebila. Fuj. Buchtičky fakt nesnáším. Byla jsem ale jediná, ostatní měli stejnou radost jako on.

„Támhle u toho potoka, támhle brána, támhle les a chata vdoucí tábora,“ ukazoval nám Pavel, „to jsou hranice tábora. Jestli někoho někdy chytím jen krok za hranicí, roztrhnu ho jak hada!“

Procházeli jsme celým táborem, mýjeli chatky dalších oddílů a já musela přiznat, že tábor byl moc hezký. Lesy kolem voněly jehličím a houbami. Ty já strašně ráda sbírám. Vůbec nejvíc jich roste u babičky ve Lhotě. Vždycky s tatškou soutěžíme, kdo najde první houbu a potom kdo největší. A tatka se pokaždý vzteká, protože

+

vyhrají. Mamka se nám směje a udělá nám za odměnu výbornou bramboračku s houbami.

Ach jo, teď jsem mohla být na prázdninách u babičky a užívat si. Od rána do večera lítat po lese a sbírat houby. S mamkou dělat tu nejlepší borůvkovou a malinovou marmeládu na světě a s dětmi z vesnice hrát na Krvavý koleno. Místo toho musím být na tomhle pitomém táboře. Tohle budou ty nejhorší prázdniny na světě. Tutově!

Piráti a Amazonky

Cítala jsem, jak mě sluníčko polechtalo po tváři. Spokojeně jsem se protáhla a zaposlouchala se do zpěvu ptáků za okny. Usmívala jsem se. Letní rána jsem milovala. Ale počkat! Neprobudila mě vůně čerstvě upečených buchet s pořádně tlustou vrstvou cukru nebo palačinek s čepicí ze šlehačky. Ani voňavý bylinkový čaj, co babička pila a se zbytkem si pak mazala bolavá kolena. Prudce jsem se posadila. Tohle nebylo normální ráno. A to všechno nebyl zlý sen. Nebyla jsem na prázdninách ve Lhotě, ale na táboře.

Všechny holky ještě spokojeně oddychovaly, ale mně už se usnout nepodařilo. Potichu jsem se vykradla z chatky a zhluboka se nadechla.

Rozhodla jsem se, že se vydám na malý průzkum kolem tábora. Nakukovala jsem potají okny do chatek i do jídelny. Minula jsem bránu s dřevěnou budkou, kde prý starší oddíly držely noční hlídky. Brrr, že bych měla sedět sama uprostřed noci takhle kousek od lesa? Tak na to ať rovnou zapomenou! Opatrně jsem otevřela dveře úplně poslední chatky na samém konci tábora a vykulila oči.

Teda, pánové! Měli tady taneční sál. Nefalšovaný, s parketem i zrcadly po celé jedné stěně. Hned vedle byla knihovna. Sice malá, ale plná knih. Neodolala jsem a pár jsem si jich vzala do ruky. Měli tu úplně všechny mé nejvíc nejoblíbenější knížky.

Loudala jsem se zpátky a občas nakoukla k nějakému ohništi.

„Co je?“ ozvalo se od jednoho a já se pořádně lekla.

Na dřevěném špalku tam seděla Darina. V uších sluchátka, v ruce papír a tužku. Asi něco malovala.

„Nic,“ trhla jsem rameny.

„Tak si dej odchod!“ nařídila mi. Vyplázla jsem na ni jazyk a rychle jsem zaběhla za chatku.

Zalezla jsem zpátky do postele a chtělo se mi bulet. Jak to tady jen vydržím? Přece tady nemůžu zůstat. Bylo mi smutno, tak moc smutno, že jsem se stulila do klubíčka a na chvíli jsem ještě usnula.

Probudil mě smích a bouchání dveřmi. Bára s Terkou se právě něčemu smály. Lucka všem nařizovala, ať si pořádně uklidí, abychom nedostali hned první den na chatku prasátko za bodování pořádku, a na mě se utrhla, ať koukám vstávat.

„Tábory jsou pěkně blbý,“ zamumlala jsem si pro sebe a hrabala se z postele.

„Ale, ale, co je to tu za smutnou náladu?“ ozvalo se za mnou z okna a já sebou polekaně trhla. Pavel se na mě vesele usmíval.

„Tábory jsou naprosto skvělé,“ oznámil mi, a když si všiml, že nás začínají poslouchat ostatní, kývl na mě, ať jdu blíž, a pošeptal mi: „Bude to tu přesně takový, jaký si to uděláme. A já ti slibuju, jako že já jsem já, že tyhle prázdniny budou vůbec nejlepší ze všech!“ A na znamení toho, že to myslí vážně, zvedl dva prsty k přísaze.

I přes svou smutnou náladu jsem se na něj musela usmát. Nastavil mi ruku a já mu do ní plácla. Alespoň něco tady bylo fajn – Pavel.

„Tak šup, šup!“ zahalekal už na celou chatku. „Obléknout, umýt, dneska ještě vynecháme rozcvičku, ale ať už jste všichni venku u ohniště.“

Chtěla jsem mu udělat radost, rychlostí blesku jsem se umyla, ustlala si postel a vyběhla ven. U ohniště jsem byla první.

Pavel se na mě usmál a ostatní popoháněl: „Scházíte se jako švábi na pivo, hodte sebou, lenoši.“

„Švábi chodí na pivo? Není to brouk?“ podivila se malá Janička.

„Ty jsi ale tele,“ smála se jí Bára a my ostatní se k ní přidali, zatímco Pavel se snažil Janičce vysvětlit, že se to jen tak říká a ve skutečnosti žádní brouci na pivo nechodí.

Posadili jsme se u ohniště, kde byla úhledně vyskládaná kopička dříví. Večer prý bude první táborový oheň.

Těšila jsem se. Ohně mám ráda. Vždycky pozoruju jiskry, co létají tak vysoko, až není jejich záře vidět.

„Tak, bando, prázdniny začaly, a tady vládne nálada jako na poškole,“ zlobil se naoko Pavel. „Mám pro vás hned dvě novinky. Jednou je naše nová členka oddílu a tou je Darina.“ Ukázal rukou za nás, kde postávala má už stará nedobrá známá a otráveně se na nás šklebila. „Přijela nečekaně ještě jedna holčička, tak Darinu dali k nám a my z ní máme radost, že ano?“

Ozvalo se několik nenadšených pozdravů. Darina si z toho hlavu nedělala, kecla si na nejbližší volné místo a batoh zahodila za sebe.

„Prima,“ liboval si Pavel a hned pokračoval, „čeká nás spousta zábavy, sportovních klání, ve kterých změříme síly s ostatními oddíly, ale také velká oddílová hra.“ Pavel se na chvíli odmlčel, aby nás napnul jako kšandy, a pak nám ukázal tabuli, na které byl napsáno VELKÁ ODDÍLOVÁ HRA – PIRÁTI A AMAZONKY. Každého nechal, aby si ze slaměného klobouku vylosoval jeden papírek. Los měl určit, do jaké skupiny budeme patřit.

Přála jsem si být Amazonka. Brr, piráti. Jsou tak strašidelní – s železným hákem místo ruky, černýma zubama a smradem, že by mohli tchoří mláďata učit smrdět, jak říkával taťka. Mačkala jsem papírek v ruce a šeptala si: „Amazonka, Amazonka, Amazonka.“

Opatrně jsem ho otevřela. A jupí! Byla jsem Amazonka a se mnou úplně všechny holky!

Teda, to snad musí být našvindlovaný, protože do týmu Pirátů patřili zase samí kluci. Pihovatý Dominik, frajer Jonáš, malý Lukáš

s brejličkami na nose, Tomáš, který právě vyšel devítku a tvářil se strašně znuďeně, a nakonec David.

Pavel nám vysvětlil pravidla. Hra bude trvat celé tři týdny. Každý den dostaneme jeden úkol, který budeme muset splnit. Kdo ho splní nejlíp, dostane body. A kdo bude mít na konci nejvíc bodů, vyhrává.

„To není fér! Kluci jsou lepší ve sportu,“ zlobila se Terka.

„No a co,“ vyplázl na ni jazyk Dominik. „Holky jsou zase lepší v ječení.“

„To není žádná sportovní disciplína,“ škaredila se Bára.

„Kdyby byla, tak byste ji určitě vyhrály,“ popichoval ji Jonáš.

„Klid!“ zavelel Pavel. „Body budete získávat nejen za plnění úkolů, ale také za úklid chatek, za pomoc v kuchyni nebo za dobré skutky...“

„Já vím, já vím,“ přihlásil se malý Lukášek jako ve škole. „Já sním za všechny večere.“

„A co je to za dobrý skutek?“ nechápal Pavel.

„No přece že nebudete muset jíst ty blivajzy,“ vysvětlil mu Lukášek a my se rozesmáli.

Pavel nás ale ujistil, že na tlachání nemáme čas. Měli jsme před sebou totiž úplně první úkol. Budeme vymýšlet program na první táborový oheň.

Zdálo se nám to jednoduché, ale vymyslet něco jiného než hloupé vtipy o Pepíčkově nebo zpívání vesnických odrhovaček nám, holkám, zabralo celé dopoledne a pak i skoro celé odpoledne.

Kluci byli s úkolem hotovi raz dva. A odpoledne pak spolu s Pavlem naskákali do potoka.

Trošku jsme jim záviděly, ale večer už zase ne. Kluci nám totiž řekli pár vtipů o Pepíčkově a zazpívali písničku o hospodě, kde čepuje starý podvodník. I vedoucí Květa jim naoko vynadala, že to byla pěkná nuda.